Ποτέ να μην απελπιστούμε

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Νοεμβρίου, 2016

Από τον Ευεργετινό

Κάποιος αδελφός νικήθηκε από το πάθος της πορνείας και έκανε την αμαρτία καθημερινά, αλλά και καθημερινά ζητούσε έλεος από τον Κύριό του με δάκρυα και προσευχές. Ενεργώντας λοιπόν έτσι, τον ξεγελούσε η κακή συνήθεια, και έκανε την αμαρτία· έπειτα πάλι, μετά την αμαρτία, πήγαινε στην εκκλησία, και βλέποντας την ιερή και σεβάσμια εικόνα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, έπεφτε μπροστά της με πικρά δάκρυα και έλεγε: «Σπλαχνίσου με, Κύριε, και πάρε από επάνω μου αυτόν τον ύπουλο πειρασμό, γιατί με ταλαιπωρεί φοβερά και με τραυματίζει με τις πικρές ηδονές. Δεν έχω πρόσωπο, Κύριε, να αντικρίσω και να δω την αγία εικόνα σου και την υπέρλαμπρη μορφή του προσώπου σου, ώστε να γλυκαθεί και να ευφρανθεί η καρδιά μου».

Τέτοια έλεγε, και όταν έβγαινε από την εκκλησία έπεφτε πάλι στον βούρκο. Όμως και πάλι δεν απελπιζόταν για τη σωτηρία του, αλλά από την αμαρτία ξαναγύριζε στην εκκλησία και έλεγε τα παρόμοια προς τον φιλάνθρωπο Κύριο και Θεό: «Εσένα, Κύριε, βάζω εγγυητή, ότι από εδώ και πέρα δεν θα ξανακάνω αυτή την αμαρτία· μόνο, αγαθέ, συγχώρησέ μου όσες αμαρτίες σου έκανα από την αρχή μέχρι τώρα». Και αφού έδινε αυτές τις φοβερές υποσχέσεις, πάλι γύριζε στη βαριά αμαρτία του. Και έβλεπε κανείς τη γλυκύτατη φιλανθρωπία και την άπειρη αγαθότητα του Θεού να ανέχεται καθημερινά και να υπομένει την αδιόρθωτη και βαριά παράβαση και την αχαριστία του αδελφού και να θέλει από πολλή ευσπλαχνία τη μετάνοιά του και την οριστική επιστροφή του. Γιατί αυτό δεν γινόταν για ένα, δύο ή τρία χρόνια, αλλά για δέκα και περισσότερο.

Βλέπετε, αδελφοί, την άμετρη ανοχή και την άπειρη φιλανθρωπία του Κυρίου; Πώς κάθε φορά δείχνει μακροθυμία και καλοσύνη, υπομένοντας τις βαριές ανομίες και αμαρτίες μας; Γιατί αυτό που συγκλονίζει και προκαλεί θαυμασμό σχετικά με την πλούσια ευσπλαχνία του Θεού είναι ότι ο αδελφός, ενώ υποσχόταν και συμφωνούσε να μην ξανακάνει την αμαρτία, αποδεικνυόταν ψεύτης.

Μια μέρα λοιπόν, καθώς γίνονταν αυτά, ο αδελφός, αφού έκανε την αμαρτία, πήγε τρέχοντας στην εκκλησία, θρηνώντας και στενάζοντας και κλαίγοντας και βιάζοντας την ευσπλαχνία του αγαθού Θεού να τον λυπηθεί και να τον γλυτώσει από τον βούρκο της ασωτείας. Καθώς λοιπόν ο αδελφός παρακαλούσε τον φιλάνθρωπο

Θεό, ο αρχέκακος διάβολος, η καταστροφή των ψυχών μας, είδε ότι τίποτε δεν κάνει, αλλά όσα αυτός έραβε με την αμαρτία, ο αδελφός τα ξήλωνε με τη μετάνοια. Με θράσος λοιπόν του παρουσιάστηκε φανερά και, στρέφοντας το πρόσωπό του προς τη σεβάσμια εικόνα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, κραύγαζε και έλεγε:

«Τι θα γίνει μ' εμάς τους δύο, Ιησού Χριστέ; Η άπειρη συμπάθειά σου με νικά και με ρίχνει κάτω, καθώς δέχεσαι αυτόν τον πόρνο, τον άσωτο, που κάθε μέρα σου λέει ψέματα και δεν λογαριάζει την εξουσία σου. Γιατί λοιπόν δεν τον καις, αλλά μακροθυμείς και τον ανέχεσαι; Εσύ πρόκειται να δικάσεις τους μοιχούς και τους πόρνους και να εξολοθρεύσεις όλους τους αμαρτωλούς. Πράγματι, δεν είσαι δίκαιος κριτής, αλλά όπου νομίσει η εξουσία σου, κρίνεις άδικα και παραβλέπεις. Εμένα, για τη μικρή παράβαση της υπερηφάνειας, με έριξες από τον ουρανό κάτω· και αυτός είναι ψεύτης και πόρνος και άσωτος, και επειδή πέφτει μπροστά σου, του χαρίζεις ατάραχος την ευμένειά σου. Γιατί λοιπόν σε λένε δίκαιο κριτή; Όπως βλέπω, και εσύ χαρίζεσαι σε πρόσωπα από την πολλή σου αγαθότητα και παραβλέπεις το δίκαιο».

Και αυτά ο διάβολος τα έλεγε πνιγμένος από την πολλή πίκρα του και βγάζοντας φλόγες και καπνό από τα ρουθούνια του.

Αφού τα είπε αυτά ο διάβολος, σώπασε· και αμέσως ακούστηκε μία φωνή σαν από το άγιο βήμα να λέει: «Παμπόνηρε και ολέθριε δράκοντα, δεν χόρτασε η κακία σου που κατάπιες όλο τον κόσμο, αλλά και αυτόν που κατέφυγε στο άπειρο έλεος της ευσπλαχνίας μου πασχίζεις να τον αρπάξεις και να τον καταπιείς; Έχεις να παρουσιάσεις αμαρτήματα τόσα που να ζυγίζουν βαρύτερα από το πολύτιμο αίμα που έχυσα γι' αυτόν επάνω στον σταυρό; Μάθε ότι η σταύρωση και ο θάνατός μου συγχώρησαν τις αμαρτίες του. Και εσύ βέβαια, όταν αυτός πηγαίνει στην αμαρτία, δεν τον διώχνεις, αλλά τον δέχεσαι με χαρά και δεν τον αποστρέφεσαι, ούτε τον εμποδίζεις, γιατί ελπίζεις να τον κερδίσεις.

»Εγώ λοιπόν, που είμαι τέτοιος σπλαχνικός και φιλάνθρωπος, που έδωσα εντολή στον κορυφαίο μου απόστολο Πέτρο να συγχωρεί ως εβδομήντα φορές το επτά αυτόν που αμαρτάνει καθημερινά, άραγε δεν θα συγχωρήσω και δεν θα τον σπλαχνιστώ; Ναι, σου λέω· και επειδή καταφεύγει σ' εμένα, δεν θα τον αποστραφώ, ώσπου να τον πάρω δικό μου· γιατί εγώ για τους αμαρτωλούς σταυρώθηκα και γι' αυτούς άπλωσα τα άχραντα χέρια μου, έτσι ώστε όποιος θέλει να σωθεί, να καταφεύγει σ' εμένα και να σώζεται. Κανέναν δεν αποστρέφομαι ούτε διώχνω· ακόμη και μύριες φορές τη μέρα να αμαρτήσει κάποιος και μύριες φορές να έρθει σ' εμένα, δεν θα φύγει λυπημένος. Γιατί δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους ενάρετους αλλά τους αμαρτωλούς».

Μόλις ακούστηκαν αυτά τα λόγια, ο διάβολος έμεινε στη θέση του τρέμοντας, χωρίς να μπορεί να φύγει. Και ακούστηκε πάλι η φωνή: «Άκουσε, απατεώνα, και σχετικά με

αυτό που είπες, ότι δηλαδή είμαι άδικος. Γιατί εγώ είμαι δίκαιος σε όλους, και σε όποια κατάσταση βρω κάποιον, σύμφωνα με αυτήν τον κρίνω. Δες, λοιπόν· αυτόν τον βρήκα τώρα σε μετάνοια και επιστροφή, πεσμένο μπροστά στα πόδια μου και νικητή σου. Θα τον πάρω λοιπόν και θα σώσω την ψυχή του, επειδή δεν απελπίστηκε για τη σωτηρία του. Και εσύ, βλέποντας την τιμή που του κάνω, να σουβλιστείς από τον φθόνο σου και να καταντροπιαστείς».

Και όπως ήταν ο αδελφός πεσμένος μπρούμυτα και θρηνούσε, παρέδωσε την ψυχή του· και αμέσως ήρθε οργή μεγάλη σαν φωτιά και έπεσε επάνω στον σατανά και τον κατέκαιγε.

Από αυτό λοιπόν ας μάθουμε, αδελφοί, την άμετρη ευσπλαχνία και φιλανθρωπία του Θεού και πόσο καλό Κύριο έχουμε, και ποτέ να μην απελπιστούμε ή να αμελήσουμε τη σωτηρία μας.

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α’, Υπόθεση Α’, σελ. 31. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)